

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.231/2018/22.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. szeptember 26. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék 2018. január 09. napján kihirdetett 1.B.625/2017/13. szám alatti ítéletét megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), d), és j) pontja szerint minősülő emberölés bűntette kísérletének **minősíti**.

A vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 151.878 (százötvenegyezer-nyolcszázhetvennyolc),-forint büntügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott születési helye [**város neve**], tartózkodási helye [**cím 1**].

A vádlott által 2018. január 10. napjától 2018. június 14. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés k) pontja szerint minősülő emberölés bűntettének kísérletében állapította meg. Ezért 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a vádlottat 146.878,- forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést, elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A védő fellebbezésének indokolásában és a nyilvános ülésen előadott perbeszédében a fellebbezésének irányát módosította. Elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 162. § (1) bekezdése szerinti öngyilkosságban közreműködés bűntettének minősítse. A védői okfejtés szerint a sértett öngyilkossági szándékát alátámasztotta a

sértett elsődleges ellátását végző [tanú 1 neve] tanú nyomozati vallomása, akinek a sértett azt mondta, hogy a sérüléseket saját magának okozta. A sértett azonban utóbb átgondolhatta a történeteket és a bírósági eljárásban már ezért állíthatta azt, hogy nem akart meghalni. Az öngyilkossági szándékára azonban abból a tényből is lehet következtetni, hogy a vádlott öngyilkossága esetén nem lett volna, aki a sértettől gondoskodik, a sértett pedig nem akart időségek otthonába kerülni. A sértetten védekezési sérülések nem voltak, ez a védő szerint szintén azt támasztja alá, hogy a vádlott a sértett beleegyezésével cselekedett.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés körében a védő arra hivatkozott, hogy az első fokú ítélet tényállása megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság nem rendelte el a sértett igazságügyi elmeorvos szakértői vizsgálatát. Erre a védő szerint a sértetti beleegyező magatartás, illetve nyilatkozat meglétének vagy hiányának kétséget kizáró alátámasztása végett lett volna szükség. Ezért az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása mellett indítványozta, hogy a megismételt eljárásban a bíróság a sértett elmeorvos szakértői vizsgálatát rendelje el.

A vádlott egyetértett a védője által előadottakkal, egyúttal személyi körülményeiről nyilatkozott.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.64/2018/5-II. számú átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében eljárási szabálysértést észrevételezett és indítványozta az elsőfokú ítélet tényállásának kiegészítését. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, bűncselekménye azonban - az általa részletesen kifejtett indokokra figyelemmel - a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), d) és j) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérlete. Az ügyészség indítványozta a büntetés kiszabási körülmények kiegészítését, valamint a Btk. 17. § (2) és 82. § (5) bekezdésének a felhívását.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezést alaptalannak találta és jelentős részben osztotta a főügyészség által kifejtetteket.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, függetlenül attól, hogy ki és miért jelentett be fellebbezést.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

Osztotta azonban a fellebbviteli főügyészség azon észrevételét, mely szerint eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az arra jogosultakat nem az eljárása idején hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 323. § (1) bekezdésében meghatározott sorrendben nyilatkoztatta. E rendelkezés szerint a vádlott nyilatkozata megelőzi a védőjét. A teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a másodfokú felülbírálat idején hatályos eljárási törvény 551. § (2) bekezdése e téren ugyanilyen rendelkezést tartalmaz. Ezzel ellentétben az elsőfokú bíróság a védőt a vádlottat megelőzően nyilatkoztatta. Ennek az eljárási szabálysértésnek azonban az ügy érdemére nem volt kihatása, ezért csupán ennek megállapítására szorítkozott a másodfokú bíróság.

Nem értett egyet azonban az ítélet tábla az ügyészségi indítvány azon részével, ami [sértett neve] sértett folytatolagos nyomozati tanúvallomásának kirekesztésére irányult. Az ügyészség álláspontja szerint ez a tanúvallomás azért nem vehető bizonyítékként figyelembe, mert a kihallgatási jegyzőkönyvben nem rögzítették, hogy a sértett-tanú a gyanúsított hozzátartozója. Ezért hiányzik a

jegyzőkönyvből a vallomás megtagadási jogra történt figyelmeztetés és a tanú erre adott válasza is.

Ezzel kapcsolatban az ítélet tábla a következőket állapította meg:

[sértett neve] sértettet első ízben 2017. január 4. napján hallgatta ki tanúként a nyomozó hatóság (nyomozati iratok 259-263. oldal). Ez a jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a tanú a gyanúsított élettársa, valamint az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 82. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti figyelmeztetéseket is. A jegyzőkönyv ezen részeit a sértett aláírta, majd az ügyvel kapcsolatos vallomását megelőzően egyértelmű nyilatkozatot tett arról, hogy mint a gyanúsított élettársa, nem kíván élni sem teljes, sem részleges mentességi jogával.

Már a nyomozati eljárás idején hatályban volt korábbi Be. idején is egységes volt a gyakorlat abban, hogy a tanút mentességi jogára eljárási szakaszonként elegendő egyszer figyelmeztetni. A másodfokú eljárás idején hatályos Be. 176. § (1) bekezdése már egyértelműen tartalmazza, hogy a tanút a nyomozás, valamint az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárás során az első kihallgatásakor kell figyelmeztetni a törvényben megjelölt jogaira, illetve kötelességeire. Tekintettel arra, hogy a sértett legelső, tanúkénti kihallgatása mindenben megfelelt a kihallgatásakor hatályban volt eljárási törvény rendelkezéseinek, nem vált szükségessé a folytatólagos kihallgatásakor tett tanúvallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztése.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, beszerezte mindazon bizonyítékot, ami a tényállás teljes körű felderítéséhez szükséges volt. A bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta és megalapozott indokát adta annak, hogy a vádlotti védekezéssel szemben miért az egyéb bizonyítékokat fogadta el a tényállás megállapításánál. Okszerű indokát adta annak is, miért utasította el a védő által sértett sértett igazságügyi elmeorvos szakértői vizsgálatának elrendelésére irányuló bizonyítási indítványát. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtését a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

A bizonyítékok mérlegelésén alapuló tényállás túlnyomó részt megalapozott, azt a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a rendelkezésre álló iratok és a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a következőkkel egészítette ki, illetve helyesbítette (Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja):

A vádlott tulajdonát képezi 3 hold föld és a [cím 2]. szám alatti, körülbelül 6.000.000,- forint értékű ingatlan.

Helyesbítette az ítélet tábla az első fokú ítélet 3. oldal hetedik bekezdését akként, hogy az ott részletezett cselekmény elkövetési ideje 2016. december 12. napja 14 óra 30 perc körüli idő.

Ugyanezen oldal utolsó bekezdésének utolsó sorát azzal helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a vádlott metszett sérülést okozott a sértettnek.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítéssel, illetve helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A tényállás megalapozottságára és arra figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság feltétlen eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a bizonyítási eljárást, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés alaptalan.

A vádlott felmentésére, de a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezés is, a

bizonyítékok mérlegelését támadta. Azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott azon védekezését, mely szerint a sértettel mindketten öngyilkosságot akartak elkövetni és ő ebben csupán segítséget nyújtott a sértettnek.

Az elsőfokú bíróság a vádlott vallomásaival szemben ítéleti tényállását döntően a sértett, sértett, valamint tanú 2 tanúvallomására alapította. A sértett mind a nyomozás során, mind a bírósági eljárásban tett vallomásaiban határozottan cáfolta azt, hogy beleegyezett abba, a vádlottal együtt kövessenek el öngyilkosságot.

Az elsőfokú bíróság a sértett elmeorvosi vizsgálatának elrendelésére irányuló védői bizonyítási indítvány elutasítása körében kellő részletességgel kitért arra, hogy az eljárás során nem merült fel semmiféle aggály a sértett beszámítási képességét illetően.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során megvizsgálta [tanú 1 neve] tanú nyomozati vallomását is, akinek a sértett azt nyilatkozta, hogy a sérüléseket saját magának okozta. Az elsőfokú bíróság iratszerűen mutatott rá, hogy a sértett, mint tanú, határozottan tagadta öngyilkossági szándékát, és bár az igazságügyi orvosszakértői vélemény nem zárta ki az önkezűség lehetőségét, annak valószínűsége azonban csekély volt, figyelemmel a próbálkozási nyomok hiányára. A sértett öngyilkossági szándékának hiányát az érdektelen tanú 2 tanú is alátámasztotta.

Nyilvánvaló, hogy a sértett, aki nem akart meghalni, a magára hagyatottságtól való félelmében, a kórházi kezelése alatt még igyekezett a vádlottat menteni.

A bűncselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló, de valójában a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezésben hivatkozott Btk. 162. § (1) bekezdése szerinti bűncselekményt az követi el, aki mászt öngyilkosságra rábír, vagy ennek elkövetéséhez segítséget nyújt, és az öngyilkosságot megkísérlik vagy elkövetik.

Az öngyilkosságban közreműködés 2. fordulata szerinti segítségnyújtás, az elkövető részéről fogalmilag a bűnsegéllyel azonosítható magatartást feltételez. Ez lehet fizikai vagy pszichikai bűnsegély és történhet az öngyilkosság megkezdése előtt vagy az önpusztító magatartás folyamatában. Fizikai segítségnyújtás lehet például az öngyilkosság elkövetéséhez szükséges eszköz beszerzése. A segítség azonban nem nyilvánulhat meg az öngyilkosság fogalmi ismérveit kimerítő magatartás részleges, részbeni kifejtésében, mert ez a cselekvőség emberölés (3/2013. BJE III.4.). A konkrét ügyben a vádlott azon magatartásával, hogy borotva pengével elmettszette a sértett csuklóját, még a sértett öngyilkossági szándéka esetén is túllépett e bűncselekmény keretein, mert ezzel már az emberölés elkövetési magatartását valósította meg.

Az emberölés kapcsán nincs jelentősége a sértett beleegyezésének sem, mert [ország neve]on csak jogszabályi feltételekhez kötöten és csak igen szűk körben, gyógyíthatatlan betegség esetén van lehetőség az orvosi ellátásról való lemondásra.

Mindezekből következik, hogy a felmentésre, illetve a cselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezések, amelyek egyaránt a tényállás helyességét támadták, eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás esetén ugyanis a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú elbírálás idején hatályban lévő eljárási törvény szerint sincs lehetőség.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése azonban nem mindenben felelt meg a törvénynek.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott 2016 decemberétől kilátástalannak érezte az életüket, ezért úgy határozott, mind a sértett, mind a saját életének véget vet.

2016. december 12. napján 14 óra 30 perc körüli időben megkísérelte a házukat felrobbantani oly módon, hogy a nyári konyha tűzhelyének gázcsapjait megnyitotta, a mellette lévő propán-bután gázpalackot is kinyitotta és az abból kiáramló gázt meggyújtotta. Ezen kívül ugyanezen alkalommal a lakás padlástérében lévő könyveket is lelocsolta gázolajjal. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható (nyomozati iratok 179. oldal, helyszínrajz), hogy a lakás helyiségei egymásba nyíltak, ezért amennyiben a konyhában tűz keletkezik, az áttérjedhetett volna a lakás többi helyiségére, így arra a szobára is, amelyben az ágyhoz kötött sértett tartózkodott.

Miután a vádlottnak ez a cselekménye nem sikerült, mert a padlástérben lévő könyvek nem gyulladtak meg, a gázpalack lángja pedig elaludt, a vádlott 2016. december 13. napján ennél közvetlenebb módszert alkalmazott az élet kioltására, amikor a sértett bal csuklóját átmetszette egy borotva pengével.

Az elsőfokú bíróság a vádlottnak ezt a magatartását nem a maga teljességében, folyamatában vizsgálta, ezért nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy a vádlott 2016 decemberében lényegében folyamatosan azt tervezgette, miként oltsa ki a sértett életét.

A 3/2013. BJE II/1. pontja szerint az emberölés előre kitervelten történő elkövetése feltételezi, hogy az elkövető az ölési cselekmény véghezvitelének helyét, idejét és módját átgondolja, a végrehajtást akadályozó vagy segítő tényezőket felmérje és a lényeges előkészületi, elkövetési és az elkövetés utáni mozzanatokot figyelembe vegye. A cselekvést tervszerű és céltudatos magatartás jellemzi. Ez az ölési cselekmény részleteinek átgondolását, viszonylag hosszabb időn át történő fontolgatását jelenti. E minősítő körülmény megállapításának nem feltétele, ha az ölés elhatározása és végrehajtása között viszonylag rövid idő telik el és az sem, ha a terhelt az ölési cselekmény valamennyi részletét nem tervezi meg. A hangsúly azon van, hogy a terheltben kialakul az ölési alapszándék, ami eltökéltséggé válik.

A jogegységi határozat szerint, nem zárja ki az előre kiterveltség megállapítását, ha az elkövető beszámítási képességében korlátozott, kóros elmeállapotú.

A vádlottban a 2016 decemberére kialakult ölési szándék első ízben 2016. december 12. napján nyilvánult meg tevőleges magatartásban, amikor a vádlott megkísérelte a házát felrobbantani. Ezt a már részletezettek szerint több módon is igyekezett elérni. Magatartása egyértelműen azt mutatja, hogy a cselekményt átgondolta, aprólékosan megtervezte.

E kísérlet kudarca sem tántorította el a vádlottat attól, hogy az elhatározásával felhagyjon. Másnap, 2016. december 13. napján a reggeli órákban egy borotvapengével átmetszette a sértett bal csuklóját, majd saját magát is kisebb erővel, három alkalommal megvágta. A vádlott tehát módszert vádlott annak érdekében, hogy az ölési szándéka eredményre vezessen.

Nem sokkal a bűncselekmény elkövetése után a házukba betérő tanú 2t igyekezett az erősen vérző, súlyosan sérült sértettől távol tartani.

A vádlotti magatartás ezen mozzanatai azt támasztják alá, hogy a vádlott a bűncselekményt eltervezte, annak részleteit átgondolta, és mindent megtett annak érdekében, hogy cselekményét

sikeresen végrehajtsa.

Ezért az ítéletábra a vádlott terhére a Btk. 160. § (2) bekezdés a) pontja szerinti előre kitervelten elkövetést is megállapította.

Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a tűzhalál az átlagosat meghaladó szenvedéssel járó halál, ami a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapítását alapozza meg (BH 1984. 387., BH 2001. 255.).

A vádlott a ház padlásterében éghető anyagokat égésgyorsítóval locsolt le, egyúttal a gáztűzhely csapjait és a gázpalack csapját megnyitotta, az abból kiáramló gázt meggyújtotta. Szándéka egyértelműen arra irányult, hogy a házat felrobbantsa és ennek következtében lángba borítsa. A vádlott tudta, hogy a robbanás folytán a sértett szobája is károsodhat, illetve a tűz áterjedhet abba a szobába is. A vádlott volt leginkább tisztában azzal, hogy az ágyhoz kötött, önálló mozgásra nem képes, bal oldalára teljesen lebecsült sértett a házból nem tud kimenekülni, ezért a tűz a halálát okozhatja. A vádlott azonban közömbös volt aziránt, hogy ezzel a sértettnek az átlagost meghaladó fájdalmat okozhat.

Ezért a vádlottnak ez a magatartása a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontja szerinti különös kegyetlenséggel elkövetést, mint minősítő körülményt alapozta meg.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott terhére a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerinti minősítő körülményt, azaz a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetést állapította meg. Tévedése arra vezethető vissza, hogy az előbb részletezett minősítő körülmények megállapíthatóságát nem vizsgálta.

Az tényként rögzíthető, hogy a ház felrobbantása, illetve felgyújtása esetén a sértett az előzőekben felsorolt körülmények miatt állapotából adódóan képtelen lett volna a házból kimenekülni.

Mindebből az következik, hogy a vádlott a bűncselekményt védekezésre képtelen személy sérelmére követte el.

A vádlott cselekvőségét folyamatában és egységes egészként értékelve, annak nincs jelentősége, hogy a 2016. december 13-i cselekmény elkövetésekor, azaz amikor a vádlott a sértett csuklóját átmetszette, az ágyban fekvő sértett az ép jobb kezével esetleg tiltakozni tudott volna ellene, vagy megpróbálta volna azt elhárítani.

A már többször hivatkozott Jogegységi Határozat II/10. pontja szerint a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontja szempontjából védekezésre képtelennek kell tekinteni, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. Ez a minősítő körülmény akkor róható fel, ha a sértett védekezésre képtelensége az elkövetőtől függetlenül állt elő, vagy azt az elkövető az ölési szándék kialakulását megelőzően - az ölési cselekménytől függetlenül - idézte elő.

A Jogegységi Határozat II/11. pontja szerint a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerinti minősített eset, vagyis az elhárításra korlátozottan képes személy sérelmére megvalósított emberölés csak akkor képez súlyosabban minősülő esetet, ha a korlátozottság a sértett idős korából vagy fogyatékoságából fakad. Amennyiben a sértett idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva egyáltalán nem képes a bűncselekmény elhárítására, azaz védekezésre képtelen, a Btk. 160. § (2) bekezdésének j) pontja alatti minősítő körülmény állapítandó meg. Ehhez képest az emberölés a (2)

bekezdés j) és k) pontja szerint együttesen nem minősülhet.

Mindezek alapján az ítélet tábla a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), d) és j) pontja szerint minősülő - a Btk. 10. § (1) bekezdésére is figyelemmel - emberölés bűntette kísérletének minősítette.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények is helyesbítésre szorultak. Az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte a vádlott öngyilkossági kísérletét a cselekményt követően. Az ügyészség indítványával ellentétben az eredmény elhárítására irányuló törekvés, mint enyhítő körülmény, nem állapítható meg, tekintettel arra, hogy a vádlott nem az eredmény elhárítása végett tekert törülközőt a sértett kezére, hanem azért, hogy az ágyat ne vérezze össze. Az ítélet tábla az enyhítő körülmények közül mellőzte a vádlott idős korának figyelembe vételét, mert ez csak a mindenkori nyugdíjkorhatár betöltését követően vehető figyelembe.

A minősítés megváltoztatására figyelemmel, további súlyosító körülmény a bűncselekmény többszörös minősülése.

Az így helyesbített, illetve kiegészített büntetés kiszabási körülményekre figyelemmel az ítélet tábla alaptalannak tartotta a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést is.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértékű e bűncselekmény esetében tizenöt év. E bűncselekmény büntetési tétele ugyanis - amit az első fokú ítélet nem tartalmazott - tíz évtől húsz évig terjedő (vagy életfogytig tartó) szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság több szempontból is tévesen hivatkozott a Btk. 24. § (2) bekezdésére. Ez ugyanis a 2013. június 30. napjáig hatályban volt 1978. évi IV. törvény azon rendelkezése, amelyik a kóros elmeállapotú elkövetők esetében a büntetés korlátlan enyhítését tette lehetővé abban az esetben, ha az elkövetőt az elmebetegség kóros állapota korlátozta a cselekmény következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. E rendelkezésnek a bűncselekmény elkövetésekor és az elbírálásakor is hatályos Btk. 17. § (2) bekezdése felel meg. Szükségtelen azonban e rendelkezés felhívása, tekintettel arra, hogy azt a bíróság nem alkalmazta.

E rendelkezés alkalmazására csak abban az esetben kerül sor, ha a bíróság az úgynevezett enyhítő szakasz alapján kiszabható büntetést is eltúlzottnak tartja (BH. 2000. 524.). A konkrét ügyben a másodfokú bíróság a büntetést a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés a) és b) pontjának, valamint a Btk. 82. § (4) bekezdésének alkalmazásával, azaz a cselekmény kísérleti szakban maradására figyelemmel, az úgynevezett kétszeres leszállás alkalmazásával tekintette kiszabottnak.

Mindebből az is következik, hogy szükségtelennek tartotta az ügyészség által megjelölt Btk. 17. § (2) és 82. § (5) bekezdésének a felhívását.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság pontatlanul jelölte meg a fegyházfokozat jogszabályi alapját, mert az helyesen a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja. Osztotta azonban az ítélet tábla a törvényszék azon álláspontját, hogy a vádlottnál számba vett büntetés kiszabási körülményekre, illetve elmeállapotára figyelemmel, indokolt a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazása. Ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Ennek jogszabályi alapját, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontját

azonban nem jelölte meg, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során a költségjegyzékbe nem vezették be a vádlott előzetes letartóztatásának elrendelése tárgyában tartott nyomozási bírói meghallgatáson felmerült 5.000,- forint bűnügyi költséget (nyomozati iratok 344. oldal). Ezt az ítélet tábla pótolta, egyúttal megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban összesen 151.878,- forint bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott a Be. 574. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezést minden irányban alaptalannak találta, de az elsőfokú ítéletet hivatalból felülbírálván, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott személyazonosító okmánya, illetve nyilatkozata alapján megállapította születési és tartózkodási helyét.

A vádlott által 2018. január 10. napjától 2018. június 14. napjáig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2018. szeptember 26.

Dr. Benedek Tibor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota s.k.
előadó bíró

Sefta Márta dr. s.k.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.231/2018/22. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.625/2017/13. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. szeptember 26.

Dr. Benedek Tibor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő